

HỒI 15

THẦN LA THIẾT ĐẢM

Quần hào có mặt ngày hôm nay phần lớn là cao thủ giang hồ đi Nam về Bắc, kiến văn quảng bác, nhưng hầu như chưa từng nhìn thấy một trận đấu như vậy. Ai nấy cũng đều xúm lại vừa xem vừa bàn tán, không ai còn nhớ đến tính chất sinh tử của trận đấu nữa.

Duy chỉ có một mình Tư Mã Kính là không bị thu hút vào trận đấu.

Vốn chỉ bằng vào một chiêu "Tước hồn đoạt phách" thấy đã thủ thắng không ngờ bỗng đâu có tên tiểu tử tới phá bình. Bây giờ đã có Lý Cử tiếp tay đối phó với tên tiểu tử ấy lão đâu chịu bỏ qua cơ hội để lập công trước Mộ Dung trang chủ.

Nghĩ xong bước tới trước mặt Phàm Thị huynh muội cười lạnh, nói:

- Bốn tên tiểu tử các ngươi còn chưa chịu trói?

Vừa nói vừa rung chiếc chuông trong tay phát ra mấy tiếng leng keng chói tai.

Phàm thị Tam Kiệt thấy Tư Mã Kính lại đến vội vàng giơ cao kiếm thủ thế, riêng Phàm Tô Loan vẫn chú mục nhìn Triển Bạch.

Tư Mã Kính giơ cao Truy Hồn Linh quát lên một tiếng như sấm. Tam Kiệt đồng thất kinh lùi lại một bước tay cầm kiếm không tránh khỏi run run.

Tuy nhiên Tư Mã Kính chưa xuất chiêu, thấy chỉ mới hù dọa mà Tam Kiệt đã sợ hãi như vậy không khỏi đắc ý cười lên ha hả.

Tam Kiệt đồng biến sắc, vì dù sao Phàm thị tam kiệt cũng có chút hư danh trong giang hồ nào chịu để đối phương hí lộng như vậy. Nhân lúc Tư Mã Kính còn đang cười ha hả, Phàm Tuấn bắt đầu ra hiệu, ba thanh kiếm đồng loạt nhắm các yếu huyệt Huyền cơ, Tam dương và Khí hải của Tư Mã Kính thích tới.

Phàm thị Tam Kiệt nổi danh nhờ vào Truy phong kiếm, kiếm pháp này sở trường ở chỗ thần tốc, đặc biệt khi được Phàm thị tam kiệt hợp công thì uy lực gia tăng bội phần - Tiểu tử muốn chết!

Tư Mã Kính quát lớn đồng thời co chân nghiêng người tránh được hai kiếm, độc tí giơ cao Truy Hồn Linh vẽ một vòng tròn.

"Reng!" Lão nhị Phàm Kiệt sau một chiêu trực diện với Truy Hồn Linh bị chấn động thối lùi năm, sáu bước mới đứng vững được, đồng thời hồ khẩu cảm thấy tê buốt.

Tư Mã Kính phá lên cười ha hả tay rung Truy Hồn Linh xông theo bèn gót đồng thời hươu chưởng từ trên cao đánh xuống Thiên linh cái Phàm Kiệt.

Lúc này Phàm Tố Loan nghe tiếng động quay lại, thấy nhị ca lâm nguy vội quát lên một tiếng bất kể sống chết ngọc chưởng giơ lên bổ vào lưng Tư Mã Kính.

Phàm Tuấn, Phàm Anh thấy lão nhị thất thế cũng vội vàng biến chiêu công về phía Tư Mã Kính để giải vây.

Tư Mã Kính không đời thế vẫn giáng Truy Hồn Linh xuống. Phàm Kiệt rú lên một tiếng đau đớn, lăn ra xa.

May mà chàng đã kịp lách sang một bên nên Truy Hồn Linh chỉ trúng vào vai.

Keng! Keng!

Tư Mã Kính sau khi đã thương Phàm Kiệt vẫn còn thì giờ hồi thủ đánh bạt hai thanh kiếm công đến sau lưng, tuy nhiên lão không kịp tránh một chưởng của Phàm Tố Loan, đành vận công vào lưng chịu một chưởng.

"Bộp!" một tiếng, Phàm Tố Loan nghe tay tê tái như vừa đập vào tường sắt, ôm tay lùi lại một bước.

Trong khi đó Tư Mã Kính cũng chúi tới trước hai bước mới gượng lại được. Vừa dừng chân lão vừa giận vừa then điếm chân phóng lên. Truy Hồn Linh trong tay hướng về Phàm Tố Loan rung liên hồi.

Phàm Tố Loan đánh trúng đối phương một chưởng nhưng cũng bị nội lực của đối phương làm chấn động lùi lại, chưa kịp biến thế thì đã thấy Truy Hồn Linh áp tới, từng lớp từng lớp sóng âm chiêu hồn lạc phách cứ ập tới khiến nằng choáng váng...

- Tư Mã tiểu nhi! Dám cả gan thị cường giết người?

Tiếng nói từ đằng xa vọng lại, âm thanh không lớn nhưng rõ ràng từng tiếng từng tiếng một như xoáy vào tai Tư Mã Kính nghe nói thất kinh thu thế quay đầu nhìn lại...

Bỗng đâu có một bóng người to lớn loạng choạng xông về phía Tư Mã Kính, lão vội vàng dùng Truy Hồn Linh đỡ lấy thân hình đối phương, khi nhìn lại thì chính là Lý Cử.

Lý Cử mặt mày nhợt nhạt, hơi thở nặng nề, xem ra đã bị nội thương không nhẹ.

Việc này khiến Tư Mã Kính kinh ngạc ngẩn người, không lẽ lão đã bị tên tiêu tử hỉ mũi còn chưa sạch ấy đã thương?

Tư Mã Kính ngẩng đầu nhìn lên thì thấy Triển Bạch đứng đó, song mục thân quang rõ rõ nhìn Lý Cử. Nhìn mục quang của Triển Bạch, Tư Mã Kính không khỏi kinh hãi đến nước này lão mới nhận ra thiếu niên coi không ra gì này có một nội công cực kỳ thâm hậu. Nhưng dù nói thế nào lão cũng không tin thiếu niên này lại có thể đã bại Độc Cước Phi Ma Lý Cử!

Nhưng sự thực "Độc Cước Phi Ma" Lý Cử đã bị Triển Bạch một chương đã thương.

Nguyên Triển Bạch lúc đầu vì đam mê chiêu thức tân kỳ của Truy Phong cảm nã thủ nên chỉ chăm chú quan sát chỗ biến hóa ảo diệu của chiêu thức mà quên cả phản công.

Trong khi đó Lý Cử công một lúc lâu không kiến hiệu, cuối cùng cũng nhận ra thâm ý của Triển Bạch.

Lão lập tức sáp gần Triển Bạch, một chiêu "khai môn kiến sơn", song chương phát tới trước mặt đối phương. Bởi chiêu thức của Lý Cử biến hóa thần tốc nên khi đánh gần rất khó đề phòng, Triển Bạch đảo người tránh đòn suýt chút nữa lãnh trọn một chương giữa mặt. Nhưng chàng có biết đâu đó chỉ là hư chiêu, ngay trong lúc chàng đảo người lão ma cũng đảo người tả thủ nhanh như điện điem vào trọng huyết Tàng huyết của Triển Bạch.

Triển Bạch thất kinh co cổ tránh chỉ...

Lão ma Lý Cử cười lớn đắc ý hữu chương dựng lên như đao xẻ vào ngực Triển Bạch.

Không chỉ Lý Cử mà tất cả các cao thủ ở hiện trường đều có cùng nhận xét Triển Bạch vô phương tránh được chương này.

Triển Bạch điếng hồn thấy không còn đường nào tránh được nữa, song chương đề trước ngực đẩy ra, chính là một chiêu Phật Tổ Tham Thiên, được ghi trong Thiên Phật Quyên.

"Bình!" một tiếng chấn động không gian. Triển Bạch chỉ hơi đảo người, trong khi đó Lý Cử thối lui năm, sáu bước nhưng vì lão chỉ có một chân, nên không gượng đứng lại được, nếu không có Tư Mã Kính đỡ thì có lẽ lão đã nằm dài dưới đất rồi.

Trước mắt bao nhiêu là võ lâm cao thủ đặc biệt trước sự chứng kiến của Mộ Dung trang chủ, lão làm sao chịu được mối nhục này, bởi vậy lão gầm lên một tiếng định xông lên cùng tên tiểu tử liều chết một phen.

Nhưng Lý Cử đã bị Tư Mã Kính ôm chặt, lão ngạc nhiên quay nhìn Tư Mã Kính thì thấy Tư Mã Kính giương đôi mắt kính hải đến thất thần nhìn về phía xa xa. Lý Cử không tự chủ được quay nhìn theo, bất giác cũng ngẩn người, sát khí trên gương mặt tan biến hết thay vào đó là vẻ khiếp hãi.

Thì ra phía xa xa vừa xuất hiện một lão nhân bán lụa cõng trên lưng một con la.

Lão nhân chừng như đã già lắm rồi, tóc mày, râu đều bạc trắng, thân hình gầy gò bé nhỏ, trên mặt hẳn sâu các nếp nhăn chằng chịt, duy chỉ có song mục thần quang lấp lánh là không tỏ vẻ suy lão mà thôi.

Lão nhân mặc áo quần trắng muốt, cả giày vớ, và đuôi tóc nhỏ xíu sau gáy cũng trắng nốt.

Lão ngồi trên lưng la, sau lưng là mấy chục cuộn lụa được cột chặt vào lưng la.

Tay cầm chắc roi da quất liên tục vào mông để thúc nó đi cho nhanh.

Nhưng con la lại không chịu đi về phía trước, bốn vó chông ngược về phía trước dường như không dám đi tới lão nhân thấy vậy càng sốt ruột, miệng không ngớt hò hét, tay liên tục ra roi.

Con la chẳng những không chịu đi mà còn rống cổ kêu vang dậy cả núi rừng.

Lão nhân bực mình mắng:

- Súc sinh! Người thấy người đông rồi sợ phải không? Nhưng ta lại có việc gấp không thể để trễ mãi.

Dứt lời lại ra sức quất roi da vào mông la.

Lão nhân bán lụa này vừa xuất hiện, khiến Tái Ngoại song tàn thất kinh hồn vía.

Tư Mã Kính không tự chủ được đưa cánh tay độc nhất lên lau mồ hôi trán, nói thầm:

- Thảo nào lại nghe giọng nói quen như vậy! Không ngờ lại gặp lão ở đây...

Lý Cu ư cũng run run nghĩ thầm:

“Thế là hết! Không ngờ Độc Cước Phi Ma này có thù mà không trả được...” Không những chỉ có Tái Ngoại song tàn lộ vẻ kinh hãi, cả Mộ Dung Hàm, thân phận cao quý, gia chủ của đệ nhất hào môn, nhìn thấy lão nhân bán lụa đột ngột xuất hiện cũng không khỏi biến sắc. Đó đúng là quái sự khiến người ta không sao hiểu nổi.

Triển Bạch lấy làm kỳ nghĩ thầm:

"Lão nhân bán lụa này từ khi mình đi áp tiêu tới giờ đã đụng mặt mấy lần, mà lão bán lụa sao cứ xuất hiện ở những nơi có nhân vật giang hồ tụ tập, hình như không phải chuyên tâm buôn bán".

Trong lúc đó thì con la bỗng dung tung vó cứ nhắm phía người của Mộ Dung sơn trang xông tới.

- Ái chà! Ái chà!

Lão nhân lộ nét kinh hoàng, tay nín chặt dây cương, miệng la lớn:

- Chur vị hương thân hào sĩ, giúp dùm già này! ái chà! Không xong rồi? Kéo nó lại dùm! Ái...

Lão vừa kêu la, tay chân vừa hươu lia lịa tựa như sắp ngã xuống đất tới nơi.

Con la đã không chịu đi thì thôi, đến khi đi thì nhanh khôn tả, mười mấy trượng ngoài thoát cái đã đến nơi, đám cao thủ nhà Mộ Dung không ai dám ngăn cản vội vàng tránh ra hai bên.

Lão nhân vẫn kêu la không ngớt:

- Ái! Cứu! Cứu! Sao các người không cứu? Thấy chết mà không cứu sao? Thời buổi này người ta không ai biết giúp người già cả yếu đuối.

Thân hình lão đã tuột xuống đến hông con la, xem ra sắp rơi luôn xuống đất.

Mộ Dung Hàm đột ngột bước lên mấy bước vòng tay thi lễ:

- Lão tiên bối chắc là Thần La thiết đảm Đổng tiên bối. Vãn bối Mộ Dung Hàm bái kiến tiên bối.

Nhìn thấy Mộ Dung Hàm lão nhân bỗng toét miệng cười, kể cũng lạ con la đang lúc kinh hoàng như vậy bỗng nhiên dừng lại không chạy nữa.

Mấy lời của Mộ Dung Hàm khiến quần hùng không khỏi thất sắc.

Thì ra lão nhân này chính là Thần La Thiết Đảm Đổng Thiên Lý. Một nhân vật mà bốn, năm mươi năm trước giang hồ nghe danh vỡ mật. Những truyền ngôn về lão mang đậm sắc thái truyền kỳ, nhưng gần bốn mươi năm nay ít nghe nói có người nhìn thấy lão.

Nghe đâu Tái Ngoại song tàn kẻ mất một tay người mất một chân chính là kiệt tác của lão. Tái Ngoại song tàn sau khi bị lão phế mất một tay một chân có vẻ khốc lóc kẻ lẽ với sư môn, nhờ sư phụ trả thù. Sư phụ của Tái Ngoại song tàn biết là bằng vào sức của hai người thì chưa đủ để đối phó với Thần La thiết đảm nên đã liên kết với mấy tay cao thủ trong hắc đạo, hẹn Thần La Thiết Đảm tỉ thí. Giang hồ hắc bạch nghe tin thấy đều kéo đến mục kích.

Nhưng cả sư phụ của Lý Cử và Tư Mã Kính cả mười mấy tay cao thủ hắc đạo đều bị bại dưới sáu mươi bốn chiêu Kỳ Hình chương và ba hạt Thiết Đảm của lão. Không một ai chống nổi qua mười chiêu. Từ đó oai danh của Thần La Thiết Đảm vang dội khắp giang hồ.

Nay nhân vật như trong thần thoại lại xuất hiện ở đây thì hỏi quần hào không kinh hãi sao được?

Lão nhân bán lạy nhìn Mộ Dung Hàm cười lớn nói:

- Người nhận lầm người rồi. Đâu phải cứ thấy lão khiêu cười là rồi cho là "Thần la", lão khiêu càng không có Thiết Đảm. Ha ha ha, lão khiêu là "Đậu phụ đảm", sợ nhận là thấy người ta đánh nhau.

Dứt lời lão nhân thúc la đến gần Phàm thị huynh muội, lúc này Phàm Tuấn, Phàm Anh cùng Phàm Tố Loan đang ra sức cứu chữa cho Phàm Kiệt.

Lão nhân ngồi trên lưng la nhìn Phàm Tuấn nhăn mặt hỏi:

- Các người thấy có đáng sợ không? Hễ có đánh nhau là có thương vong.

Dừng lại lảo nhò quanh hỏi:

- Ai động thủ đã thương người?

Tái Ngoại song tàn vốn cao ngạo trong mắt không có ai vậy mà giờ đây mặt mày xám ngoét chẳng dám thừa nhận cũng không dám phủ nhận.

Lão nhân lại nhìn sang Triển Bạch, tươi cười.

Triển Bạch không hiểu sao lần nào gặp mình lão nhân bán lùa này cũng cười như vậy.

Lại nghe lão nhân háng giọng:

- Tiểu ca! Ta với người xem ra rất có duyên với nhau!

Dứt lời lão bước xuống la, đi đến bên Phàm Kiệt chỉ vào vết thương trên vai Phàm Kiệt nói:

- Thiên Phong huyết bị tổn thương, nếu không mau trị sẽ bị bán thân bất toại.

Phàm Tuấn đang mệt bỏ hơi tai, nãy giờ chàng dùng thủ pháp Thôi Cung hoạt huyết mà vẫn không giải nổi huyết đạo bị ngưng trệ của nhị đệ, đang nóng lòng không biết phải làm sao bỗng thấy lão nhân chỉ một cái, một luồng âm kinh lướt nhẹ qua.

Phàm Tuấn bỗng tỉnh ngộ, thì ra lão nhân đã dùng "Lãng không phát huyết" thủ pháp để giải huyết cho nhị đệ, lòng không khỏi cảm kích. Chưa kịp lên tiếng tạ Ôn thì thấy Phàm Kiệt đã rên lên một tiếng mở mắt ra.

Trong khi đó Triển Bạch thấy lão nhân bước xuống la để lộ ra một thanh kiếm treo bên yên mà lúc nãy bị trường bào của lão che khuất. Khi thanh kiếm lọt vào mắt Triển Bạch bỗng thấy máu nóng dồn lên mặt.

Thì ra thanh kiếm đó chính là thanh "Vô tình bích kiếm", di vật của tiên phụ chàng mà mấy hôm trước đã bị người cướp mất trên tay An Lạc công tử.

Nhận ra bảo kiếm của mình Triển Bạch quát lớn một tiếng, nhanh như chớp phóng về phía con la. Nhưng con la nhìn bề ngoài nhỏ thó ốm yếu kỳ thực lại là một linh vật thấy có người xông tới, nó nhanh như điện tung vó chạy đến nấp sau lưng lão nhân.

Triển Bạch chộp một cái vào khoảng không, khi nhìn lại đã thấy con la ở sau lưng lão nhân, vội chỉ thanh kiếm:

- Lão tiên bối, thanh kiếm của vãn bối sao lại ở trong tay tiên bối như vậy?

Lão nhân ngó ngang nhìn Triển Bạch:

- Tiểu ca, thanh kiếm này của ta, người... người...

Triển Bạch nổi giận quát:

- Thì ra ngươi cứ theo sát ta là chính vì thanh bảo kiếm này!

Dứt lời hươu chưởng nhằm lão nhân đánh tới.

Lão nhân ôm đầu la oai oái nhảy lên lưng la ra roi. Con la tung vó chạy như bay.

Triển Bạch một chưởng đánh vào khoảng không, sợ để lão nhân chạy thoát thì không biết đi đâu để tìm lão, vội vận hết công lực vận dụng "bát bộ cảnh thiên" thân pháp, thân hình phóng một cái theo sau gót, đồng thời nhằm hậu tâm lão nhân phóng một chưởng.

Lão nhân lại kêu lên oai oái, nằm rạp xuống mình la tránh chưởng đồng thời ra sức quát roi như mưa bắc vào mông la để giục nó chạy cho nhanh.

Triển Bạch lại một chưởng đánh hụt chân vẫn tiếp tục đuổi theo miệng quát lớn:

- Lão già thối tha kia! Nếu không chịu trả kiếm thì dù ngươi có chạy lên trời, thiếu gia cũng đuổi theo.

Lão nhân ôm đầu kêu lớn:

- Các vị hương thân mau cảnh hấn lại giùm lão khiếu, nếu không hấn giết lão khiếu mất. Cứu! Cứu!

Triển Bạch giận cảnh hông, vừa ráng sức đuổi theo vừa phóng chưởng hầu đả thương lão già để lấy lại kiếm.

Nhưng kỳ lạ thay, lão nhân cứ nghiêng ngã trên lưng la mà chàng không sao đánh trúng được lão. Cứ như vậy kẻ trước người sau thoát cái đã biến mất trong rừng.

Cao thủ của Mộ Dung sơn trang nhiều người tính đuổi theo, nhưng đều bị Mộ Dung Hàm cảnh lại.